

บทที่ 8

ญี่ปุ่นสมัยโชกุนโทกุกว่า'

สามนายทหารผู้ร่วมญี่ปุ่นเข้าเป็นประเทศเดียวกัน

ปี ค.ศ.1560 เป็นปีที่ญี่ปุ่นได้ยินอยู่ ณ ธรณีประตุหัวเลี้ยวเข้าสู่ทางสายใหม่ ในประวัติศาสตร์การเมืองของญี่ปุ่น ณ หัวเลี้ยวแห่งนี้มีเรื่องราวความเปลี่ยนแปลงล้ำด้วย เก่งกาจสามารถอาจหาญต่าง ๆ ของนายทหารใหญ่สามท่าน ซึ่งปฏิบัติภารกิจอันสำคัญยิ่งสืบท่อ กันให้แก่ประเทศญี่ปุ่น ตลอดระยะเวลา 40 ปี ภายหลัง ค.ศ.1560 ทั้งสามท่านได้ปฏิบัติงานสืบท่อ กันโดยทำหน้าที่ผู้นำฝ่ายทหารยกกองทัพอันทรงานุภาพเกรียงไกรออกจากตอนกลางบริเวณภาคตะวันออกของญี่ปุ่น ไปทำการปราบปรามบรรดา ไดเมียวให้อ่อนน้อมยอมขึ้นกับตน และรวมดินแดนที่อยู่ภายใต้อำนาจเหล่านั้นเข้าเป็น อันหนึ่งอันเดียว กันอย่างง่าย ๆ ทั้งสามท่าน “ผู้ร่วมญี่ปุ่นเข้าเป็นประเทศเดียวกัน” ได้ แก่ โอดะ โนบุนากะ² (1534 - 1582) โทโยโทมิ ชิเดโยชิ (1536 - 1598)³ และโทกุกว่า อิเยยาสึ (1542 - 1616)⁴ ทั้งสามท่านสามารถทำให้สภาพบ้านเมืองอันไม่เป็นปกติสุข มีการบรรพชาผ่านชุมชนวุ่นวาย และเดือดร้อนล้าเคญต่าง ๆ เป็นที่สุดในตอนปลายสมัย อาชิคางาไดสึนสุดลง แต่ทั้งสามท่านเป็นไดเมียว ดังนั้นความเป็นอันหนึ่งอันเดียว กันที่ ทั้งสามท่านทำได้อย่างเป็นผลให้แก่ญี่ปุ่น จึงเป็นไปในรูปแบบที่ความเป็นประมุขดกอยู่ กับฝ่ายทหารซึ่งทรงอำนาจเหนือไดเมียวทั้งมวล และเมื่อตกถึงสมัยอิเยยาสึ ความเป็น

1. Shogun Tokugawa

2. Oda Nobunaga

3. Toyotomi Hideyoshi

4. Tokugawa Ieyasu

ประมุขดังกล่าวก็ยังได้รับการสถาปนามั่นคงยิ่งขึ้นและเป็นไปอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และหลักเกณฑ์ของบ้านเมือง ดังเราจะเห็นได้ว่า มีการสถาปนาตำแหน่งและอำนาจของโซกุนขึ้นใหม่อันทำให้ญี่ปุ่นมีสันติสุขยืนยงคงมากว่าสองศตวรรษครึ่ง อิเยยาสึเป็นคนแรกของทระกูลโทกุงาวะที่ได้ดำรงตำแหน่งโซกุน

โอดะ โนบุนางะ

ยกที่จะกล่าวอย่างถูกต้องแน่นอนได้ว่า ขุนนางระดับไดเมียวได้เห็นลู่ทางความเป็นไปไดในการที่ญี่ปุ่นจะรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวภายใต้ประมุขคนเดียวกันเป็นครั้งแรกตั้งแต่เมื่อไหร่ ในบุนนางะมิใช่เป็นบุคคลแรกที่มีความคิดเห็นที่ว่านี้ แต่ตัวท่านเองตลอดจนผู้ที่ปฏิบัติภารกิจของบ้านเมืองสืบท่องจากท่านก็ได้ต่อสู้รบพุ่งอย่างເօຫີວິດ เข้าแลกกับศัตรูคู่แข่งผู้ทรงอำนาจอันภาคพำนวนมหาศาล จะอย่างไรก็ตาม เมื่อมีผู้ปฏิบัติตามแนวความคิดดังกล่าวได้ครั้งหนึ่งแล้ว วิธีการรวมญี่ปุ่นให้เป็นปึกแผ่นมั่นคงยิ่งขึ้นก็ดำเนินต่อเนื่องกันไปอย่างเห็นได้แจ่มชัดขึ้น อนึ่ง ในประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่น มักจะมีเรื่องปราภูอยู่บ่อย ๆ ว่า ความมีชัยชนะทางการทหารย่อมควบคู่กันไปกับความถูกต้องตามกฎหมาย ดังนั้น เมื่อใดที่ผู้นำท้องถิ่นมีความรู้สึกว่าตนสามารถจะแผ่อำนาจของตนออกไปได้อีก ผู้นำท้องถิ่นและแผ่อำนาจไปทางนครเกียวโตและพระเจ้าจักรพรรดิซึ่งทรงเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจการปกครองบ้านเมือง แต่ทว่าถูกทอดทิ้งให้ประทับอยู่อย่างเดียวดาย ณ ที่นั้น ดังปราภูว่าใน ค.ศ.1560 อิมางาวะ โยชิโมโต (1519 - 1560)⁵ พร้อมด้วยกำลังทัพ 25,000 คน ได้เดินทัพไปยังนครเกียวโตโดยตัดผ่านดินแดนของโอดะ โนบุนางะ แต่โยชิโมโต ไม่เคยถึงนครเกียวโต เพราะโอดะ โนบุนางะ ซึ่งมีกำลังพลเมือง 2,000 คน ได้ชุมโจรตีกองทัพโยชิโมโตแตกพินาศไป

การมีชัยชนะในสมรภูมิข้างต้นได้ทำให้โนบุนางะพุ่งขึ้นสู่ตำแหน่งคู่ต่อสู้คนสำคัญยิ่งในการแสวงหาอำนาจ ใน ค.ศ.1568 ในบุนนางะ ก็พร้อมที่จะกรีฑาทัพไปยังนครเกียวโต ในบุนนางะได้เข้าสู่นครเกียวโตพร้อมด้วยไฟร์พล 30,000 คน โดยอ้างว่าตนเป็นผู้ปกป้องพระเจ้าจักรพรรดิและจะยกย่องอาชีคางา โยชิอาเก⁶ ให้เป็นโซกุน เมื่อ

5. Imagawa Yoshimoto

6. Ashikaga Yoshiaki

ได้มีอำนาจบังคับบัญชาราชการในคราหลวง ในบุนนาะ ก็ได้จัดการสถาปนาโยชิอาเกิ ชึ้นเป็นโขกุน แต่บังคับให้สานานว่า การตัดสินใจต่าง ๆ เกี่ยวกับบัญชาทางการเมืองนั้น จะมอบให้เป็นหน้าที่ของในบุนนาะแต่เพียงผู้เดียว นับได้ว่าในบุนนาะได้왕ราฐฐานไว้ แล้วเพื่อความมีชัยชนะเหนือญี่ปุ่นทั้งมวล แต่วันดังกล่าวนี้นับเป็นการเริ่มต้นแห่งการ ยังมีอุปสรรค อีกมากมายที่ขวางกั้นการที่ในบุนนาะจะไปสู่ความเป็นประมุขแห่งชาติ ณ ที่นี่ขอสรุปเพียงย่อว่า การที่รัฐบาลกลางอันมีประสิทธิภาพได้รับการก่อตั้งขึ้นได้นั้น ก็ เพราะด้วยการติดตามปราบปรามໄไดเมียวที่กระด้างกระเดื่องให้อ่อนน้อม และปราบปราม กองทัพต่าง ๆ ของบรรดาภิกษุในพระพุทธศาสนาซึ่งชอบทำสังคมแสวงหาอิمانเจ จนราบคาบ

ใน ค.ศ.1573 ในบุนนาะ ก็ขับไล่โยชิอาเกิออกจากเกียวโต นับเป็นการสิ้นสุด ของคราภูลอาชีคางที่จะได้ดำรงตำแหน่งโขกุน และเป็นการทำให้ในบุนนาะเป็นประมุข อย่างแท้จริงเห็นได้อย่างชัดเจนที่ตนรับฟังชาวบ้านรวมไว้ได้ ระหว่าง ค.ศ.1576 และ 1579 ในบุนนาะได้สร้างปราสาทอะซูชิ ซึ่งนับเป็นการเปิดยุคใหม่ในประวัติศาสตร์การทหาร ของญี่ปุ่น เพราะเป็นปราสาทที่มีป้อมปราการแข็งแรงเพื่อป้องกันอาวุธปืน ระหว่าง ค.ศ.1577 ถึง ค.ศ.1582 อันเป็นปีที่ท่านถูกสังหารพร้อมกับบุตรชายคนโดยของท่าน ท่านได้ยกกองทัพไปปราบปรามໄไดเมียวที่อยู่ใกล้ๆ ออกไป ท่านและบุตรชายของท่าน ถูกนายพลของท่านเองทรยศต่อท่านในขณะที่ท่านกำลังเดินทางจากอะซูชิ ผ่านเกียวโต เพื่อไปช่วยชิเดโยชิ รับกับคราภูลโมริ⁷ ท่านและบุตรชายถูกกลบสังหารขณะที่กำลังเดินทาง

โภโภโภนิ อิเดโยชิ

ใน ค.ศ.1577 ในบุนนาะ ได้ส่งชิเดโยชิซึ่งเป็นนายพลสำคัญที่สุดไปปราบ คราภูลโมริ ผู้เป็นใหญ่เห็นอิเดโยชิเป็นผู้มีความสามารถสูงส่องมนต์คลายกาลเช่นนี้ การปราบ ยึดเยื้อและสิ้นเปลืองมาก ค.ศ.1582 อิเดโยชิ ถูกล้อมจึงขอความช่วยเหลือ ในบุนนาะ จึงยกกองทัพไปช่วย และถูกนายพลทรยศดังกล่าวข้างต้น เมื่ออิเดโยชิทราบเรื่องก็รีบ

7. Azuchi

8. the mori

เดินทางกลับสู่นครเกียวโต และจับนายพลผู้ทรยศประหารเสีย ในบุนนาค ผู้รวมประเทศญี่ปุ่นคนแรกถูกประหารเมื่ออายุได้ 49 ปี ท่านได้ปฏิบัติการกิจสำคัญตามเป้าหมายของท่านในการรวมประเทศญี่ปุ่น แม้ว่าผลงานของท่านส่วนใหญ่จะเป็นด้านการทหารและเป็นไปในทางทำลาย ท่านก็ได้วารากฐานการรวมประเทศไว้ให้ผู้สืบทอดมาได้ปฏิบัติตาม เมื่อท่านถึงแก่อสัญกรรม ท่านสามารถรวมและมีอำนาจบังคับบัญชาเหลือดินแดนประมาณหนึ่งในสามของญี่ปุ่น ใช้แต่เท่านั้น ท่านยังได้วางแนวทางอันเป็นระเบียบแบบแผนเพื่อการรวมบ้านเมืองให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและมั่นคงแข็งแรงให้แก่ผู้ปฏิบัติงานสืบท่องจากท่านอีกด้วย

ภายหลังจากอสัญกรรมของโนบุนาค บุนนาคผู้ใหญ่ซึ่งเป็นข้าของท่านได้ประชุมเพื่อหาทาง牙 แล้วได้ตกลงยกหلانชาญขึ้นเป็น牙 มีคณะผู้สำเร็จราชการสืบฯเป็นผู้ดูแล อิเดโยชิเป็นประธานและมีหน้าที่รับผิดชอบปกป้องนครหลวง ในค.ศ. 1854 อิเดโยชิกำชั้ดผู้สำเร็จราชการสามัญนั้นเสีย แล้วยึดอำนาจการปกครองในนครเกียวโตไว้อย่างเป็นการถาวร แล้วสร้างปราสาทใหม่ที่มั่นคงแข็งแรงและใหญ่โต มหอพารเป็นที่น่าเกรงขามขึ้น ณ โอซาก้า เพื่อเป็นศูนย์บัญชาการ ใน ค.ศ. 1585 อิเดโยชิได้ทำสัญญาพันธ์ไม้ครีกับโทกุงาว่า อิเยยาสึ และ อูเอชูจิ คางคัทสึ หังสองท่านเป็นไดเมียวชั้นผู้นำในตอนนั้น ต่อจากนั้นอิเดโยชิกำชั้ดผู้สำเร็จให้ความร่วมมือจากบุนนาคบริหารของโนบุนาคร่วมกับคุนบังคุนในคราภูลโอดะได้อย่างเป็นผลสำเร็จ พร้อมกันนั้นเอง อิเดโยชิยังสามารถสร้างตนเองให้ได้ดำรงตำแหน่งเป็น คัมปากุ¹⁰ คือผู้สำเร็จราชการของพระเจ้าจักรพรรดิอีกด้วย

ใน ค.ศ. 1585 อิเดโยชิพร้อมที่จะปฏิบัติการกิจการรวมประเทศญี่ปุ่นสืบต่อจากโนบุนาคทั้งนี้โดยส่วนใหญ่แล้วก็ใช้กำลังทัพทำให้ฝ่ายปฏิบัติชัยชนะ อกลังปี ค.ศ. 1590 อิเดโยชิ กับราบคัตสึ สำหรับคัตสึและน่าเกรงขามยิ่งคือคราภูลโอดะ แห่ง โอดะ-วะระ ได้สำเร็จ ส่วนไดเมียวในภูมิภาคต่าง ๆ จำนวนน้อยที่เหลืออยู่ก็ยอมอ่อนน้อมให้

9. Uesugi Kagekatsu

10. Kampaku (or Imperial Regent)

11. the Hojo of Odawara

สัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่ออิเดโยธิ การรวมญี่ปุ่นทางการทหารนับว่าเป็นผลสำเร็จ และดินแดนอันเป็นประเทศญี่ปุ่นทั้งหมดก็ตกอยู่ในกำมือของอิเดโยธิ หรือไม่ก็เป็นไป ในรูปที่อิเดโยธิกให้เป็นที่ดินในปกครองของไดเมียว ซึ่งสถานานด้วยเป็นข้าจงรักภักดีต่อ อิเดโยธิ

นักประวัติศาสตร์มักจะถามกันว่าทำไม่ให้อิเดโยธิไม่พยายามรวมญี่ปุ่นให้แน่น แฟ้นยิ่งขึ้น โดยการทำจดไดเมียว แล้วสถาบันตามเองให้มีอำนาจสูงส่งเต็มที่แต่เพียง ผู้เดียว ค่าตอบโดยยก็ือซัชชนะของอิเดโยธินับแต่เริ่มต้นได้มาด้วยอาศัยการรวมกำลัง กันของกลุ่มไดเมียว เมื่อมีชัยชนะครั้งหนึ่ง ก็ต้องแบ่งที่ดินที่ได้มาให้เป็นรางวัลในระหว่าง กันและกันเช่นนี้เรื่อยไป ดังนั้นแม้ในขณะที่มีอำนาจสูงสุด การที่อิเดโยธิจะบังคับ กันไดเมียวซึ่งเป็นพันธมิตรต่อคนก็คงจะเป็นเรื่องที่ทำไปไม่ได ถ้าหากว่าไม่มีฐานแห่ง อำนาจที่เข้มแข็งภายอกพันธมิตรดังกล่าว อิเดโยธิเป็นบุคคลที่ชั้นชาวญี่ปุ่นเคารพ และรักใคร่ ท่านมิได้สืบทอดสายมาจากบรรญาณสูงศักดิ์ แต่ท่านมีความสามารถอย่างยอด เยี่ยมจนสร้างตนเองได้เป็นประมุขสูงสุดเห็นไดเมียวทั้งมวล (คัมปากุ) สาเหตุประการ หนึ่งในการยกกองทัพไปตีจีนของท่านโดยผ่านทางเกาหลินน่าจะเป็นเพราะท่านสนใจ ในการค้าและการติดต่อกับชาวต่างประเทศ และต้องการจะคุ้มทั้งสองประการให้อยู่ใน อำนาจของท่าน ใน ค.ศ.1591 อิเดโยธิได้เตรียมแผนการที่จะยกทัพผ่านเกาหลิน ทำลาย ราชวงศ์หมิง แล้วแบ่งจีนออกเป็นส่วน ๆ ให้ไดเมียวของท่านปกครอง ท่านได้สร้าง ศูนย์บัญชาการฝ่ายรุกรานขึ้นหลายแห่งทางตอนเหนือเกาหลิน คิวชู แล้วส่งให้ไดเมียวของ ท่านเตรียมเรือรบ กองทหาร ตลอดจนยุทธobiกรณ์ต่าง ๆ เพื่อยกพลขึ้นฝั่งทวีปเอเชีย ค.ศ.1592 กำลังพลญี่ปุ่น 200,000 คน ได้ขึ้นเรือพุ่งอย่างรวดเร็วทางด้านควบสมุทรเกาหลิน แล้วไปโใจศึกหังด้านแม่น้ำยาคู แต่ในที่สุดกองทัพญี่ปุ่นก็ต้องแพชัยกับการต้านทาน อย่างแข็งขันจากกองทัพแห่งราชวงศ์หมิงและของเกาหลินซึ่งมีกำลังหนึ่งกว่า ที่สำคัญ ก็คืออิเดโยธิขาดกำลังทางเรือ ไม่พอเพียงที่จะรักษาเส้นทางส่งกำลังบำรุงระหว่าง ญี่ปุ่นกับแผ่นดินใหญ่ จำต้องทำสัญญาต่อกัน ณ เมืองป่องยาง อิเดโยธิขอเจ้าหนูจิ้น มาเป็นพระสนมของพระเจ้าจักรพรรดิญี่ปุ่น ให้แบ่งเกาหลินระหว่างจีนและญี่ปุ่นให้ เท่า ๆ กัน ให้สถาปนาผู้ว่าการทั่วไปชาวญี่ปุ่นในเกาหลิน ให้มีการค้าเสรีระหว่างจีนและ ญี่ปุ่น คำปฏิเสธอันล้าชาจากจีนต่อข้อเรียกร้องทั้งหมดได้ทำให้อิเดโยธิถือโอกาสยก

กองทัพ 140,000 คน ในระหว่าง ค.ศ.1597 - 1598 ข้ามทะเลไปยังเกาหลี แต่การทึ่ง แก่สัญรวมของท่านได้ปิดปากการกระทำอันหัวหาญของท่านลงอย่างปัจจุบันทันท่วง ทั้ง ๆ ที่ความผันของท่านยังไม่ประสบผลดังที่ท่านประ朔งค์ อย่างไรก็ดี อิเยยาสึ ซึ่ง เป็นผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของท่านก็ได้ทำงานที่ท่านทำค้างไว้ให้แก่ญี่ปุ่นสืบท่อมาอย่าง สามารถจนสำเร็จ โดยท่าลายกำลังของพวกปฏิปักษ์ที่ยังคงเหลืออยู่ และรับผลแห่ง ชัยชนะมาให้แก่โคตรตระกูลโทกุกว่า ใน ค.ศ.1603 อิเยยาสึได้จัดการให้พระเจ้าจักร พระดิตรองตั้งให้ตนเองได้ดำรงตำแหน่งโชกุน อิเยยาสึได้ใช้ตำแหน่งโชกุนนี้เป็นเครื่อง ช่วยการปกครองให้มีประสิทธิภาพยิ่งกว่าที่เคยเป็นมาในอดีตเป็นอย่างมาก

การรวมอำนาจไว้ ณ ส่วนกลาง

ในสมัยโชกุนตระกูลโทกุกว่า (ค.ศ.1603 - 1867) นั้น สถาบันศักดินาสوا มีภารดิษฐ์ของญี่ปุ่นยังคงมีอยู่ต่อไปอย่างไม่เปลี่ยนแปลง แต่ได้ออกจัดให้เป็นระบบแบบ แผนขึ้น เพื่อให้ส่งเสริมสนับสนุนการปกครองของรัฐบาลกลาง อิเยยาสึตั้งคุณย์บัญชาการ ของตนขึ้นที่เอโดะ (ปัจจุบันคือโตเกียว) โดยจัดสร้างปราสาทเมืองหลวงและมีการป้องกัน ภายนอกเป็นอย่างต่ำภายนอกหลายชั้น คนในโคตรตระกูลโทกุกว่าหรือไม่ก็คนที่เคยช่วย อิเยยาสึทำการรบได้เป็นเจ้าของครอบครองอาณาบริเวณอันกว้างใหญ่ ไปคลังในภาค กลางและภาคตะวันออกของญี่ปุ่น พวกที่สนับสนุนค้านหน้าที่ไว้นือเชื่อใจได้ต่อระบบ ของการปกครองของเขานั้นจัดเป็นพวก “ไดเมียวโดยสายโลหิต” ส่วนเจ้าของคฤหาสน์ที่ ยอมอยู่ใต้อำนาจการปกครองของอิเยยาสึที่เมื่อถูกบังคับจัดเป็นพวก “ไดเมียรัชนาภิเษก” ทั้งสองพวกนี้ต้องจดหมายที่สืบสายโลหิตซึ่งดำรงตำแหน่งต่อมากุกุนเป็นบริหาร ของโชกุน ทั้งหมดถูกควบคุมดูแลอย่างระมัดระวังเพื่อให้พยาบาลแข็งข้อเป็นอิสระได้ โชกุนมีกองสำรวจลับคอยรายงานทุกอย่างทุกประการที่ส่องแส่องการเอาใจออกห่างจาก โชกุนทั่วประเทศ เพื่อบังกับเป็นพิเศษไว้ก่อนอิเยยาสึได้ให้ไดเมียวทุกคนมีที่พำนัก อยู่ในเอโดะ ทุกปีไดเมียวจะต้องมาพำนักอยู่ ณ ที่พำนักนั้นช่วงระยะเวลาหนึ่ง และเมื่อ จะกลับไปอยู่คฤหาสน์ของตนก็ยังให้ทั้งญาติสนิทไว้เป็นตัวประกันด้วย ระบบที่อิเยยาสึ คิดขึ้นนี้จัดได้ดีและรอบคอบมากจนสามารถดำเนินการไปได้เรื่องและดำรงอยู่ได้โดยไม่ ต้องอาศัยความสามารถส่วนตัวของโชกุนเลย เป็นครั้งแรกที่ญี่ปุ่นมีระบบการปกครอง ที่มั่นคงถาวร ซึ่งช่วยให้พวกตระกูลโทกุกว่าครองอำนาจอยู่ได้เป็นเวลาถึงสองศตวรรษ ครึ่งโดยไม่มีความล้มล้างเปลี่ยนแปลง

การนิรสูนาลสองรัฐบาลคู่กัน

พึงสังเกตว่ารัฐบาลญี่ปุ่นยังคงเป็นแบบรัฐบาลสองรัฐบาลคู่กัน ราชวงศ์พระจักรพรรดิและข้าราชการสำนักสำหรับประดับพระบารมียังคงอยู่กันที่โตเกียว ส่วนอำนาจอันแท้จริงนั้นอยู่ที่บากุฟู¹² ซึ่งเป็นคณะทหารมิโซกุนเป็นหัวหน้าอยู่ที่เอโดะ พวากโซกุนกระถูกโทกุงาว่าสร้างเรื่องขึ้นมาว่าพวากตนปฏิบัติตามความประสงค์ของจักรพรรดิผู้เป็นเชื้อสายของเทพเจ้า โดยการเน้นในความศักดิ์สิทธิ์ของจักรพรรดิ พวากโซกุนก็ได้เพิ่มรัศมีแห่งความคุ้มกันการทำลายล้างให้แก่ตำแหน่งของตน อนึ่งโดยการแยกจักรพรรดิให้ไปอยู่เสียตามลำพัง พวากโซกุนทำให้จักรพรรดิไม่มีพิชนมีภัยแก่พวากตนได้ ในตอนนี้รัฐบาลซึ่งยังเหลืออยู่เพียงเจ้าที่เกียวโตก็ต้องพึงพาอาศัยโซกุนทุกอย่างแม้กระทั่งในเรื่องเงินทองที่จะจับจ่ายใช้สอย แต่รัฐบาลนั้นก็ได้รับการรักษาให้คงอยู่ต่อไปด้วยความระมัดระวังและด้วยความเคราะห์เพื่อเป็นเครื่องเขื่อมโยงกับอัตตันศักดิ์สิทธิ์ของญี่ปุ่น ความสัมพันธ์กับพวากยูโรป

ปัญหาสำคัญที่สุดของสมัยโซกุนโทกุงาว่าในระยะแรก ๆ คือปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับพวากยูโรป ก่อนสิ้นคริสตศวรรษที่สิบหกทั้งโปรดักเทสและสเปนได้ทำการค้าขายอยู่อย่างมากมายแล้วในญี่ปุ่น ส่วนพวากออกลัณดาและอังกฤษต่างก็มีคลังสินค้าของตนในด้านคริสตศวรรษต่อมา พวากยูโรปได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากญี่ปุ่น ซึ่งคุณจะอยากรู้ว่าฯ ฯ ชาวญูโรปเหล่านั้น บินไฟท์ได้จากพวากโปรดักเทสก็ญูกันนำไปใช้กันเป็นครั้งแรกในญี่ปุ่น และเข้าไปมีส่วนร่วมในการสู้รบกันของพวากเจ้าของครองนคร ในตอนปลายคริสตศวรรษที่สิบหก การได้ดินปืนไปใช้มีผลชั่วระยะหนึ่งในการกระตุ้นให้พวากได้มียวสร้างปราสาทอย่างมั่นคงแข็งแรงด้วยหิน แต่การกระทำดังกล่าวนี้เมื่อพวากสกุลโทกุงาว่าได้ครองตำแหน่งโซกุนแล้วก็ได้ออกกฎหมายบังคับไว้อย่างเข้มงวดกว่าขั้น

การเผยแพร่และการกำจัดศาสนาคริสต์

มีขันนาริผู้เผยแพร่ศาสนาคริสต์ได้ติดตามพ่อค้าชาวตะวันตกเข้ามาด้วย ในขั้นแรกพวากมีขันนาริผู้เผยแพร่ศาสนาไม่ได้รับการต่อต้านอะไรนัก การเผยแพร่ศาสนา

12. the Bakufu

อย่างแข็งขันของพวกรนิภัยญี่ปุ่นอิสต์ชีฟชาร์โพรตุเกสนำมายังพวกรนิภัยฟรานซิสกันชีฟชาร์สเป็นผู้มาประดับผลสำเร็จอย่างงามในการซักจูงให้คุณทุกชั้นรวมทั้งไดเมียบานาคนให้กลับใจหันมานับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก เมื่อมานี้คงตอนต้นคริสตศตวรรษที่สิบเจ็ดนั้นในญี่ปุ่นมีผู้ที่หันมานับถือศาสนาคริสต์เกือบ 300,000 คน ส่วนมากเป็นในภาคใต้และภาคตะวันตกอันเป็นที่ที่มีคลังสินค้าของพวกรุ่ปตั้งอยู่อย่างไรก็ดี ในที่สุดพวกรุกุนก็ได้ตัดสินใจห้ามไม่ให้คนถือศาสนาคริสต์ หันนี้มีพวกรุกุนจะไม่เห็นด้วยกับคำสอนของศาสนานั้น หากแต่เป็นพระศาสนาที่จะทำให้ประเทศแตกแยกกัน และจะทำให้อำนาจของพวกรุกุนอ่อนลงไป พวกรุกุนไม่ชอบใจในการที่ชาวญี่ปุ่นที่เป็นคู่แข่งกันมาทางทะเลกันเอง หันยังกลัวด้วยว่าประชาชนเพลเมืองของตนจะถูกซักจูงให้ไปจังรักภักดีต่อเจ้าต่างประเทศซึ่งก็คือพระสันตะปาปานั้นเอง อนึ่ง ญี่ปุ่นให้หวาดเกรงแผนการซึ่งแสดงให้เห็นถึงความมั่นคงใหญ่ไฟสูงของบรรดาประเทศของมิชานารีเหล่านั้นเป็นกำลัง หันยังให้รู้สึกอึดอิว่าถ้าสเปนทำการรุกรานญี่ปุ่น ชาคริสเดียนญี่ปุ่นอาจจะไม่ชื่อสั้ยต่อม้านก็เดิมเมืองนองของตนก็ได้ การกีดกันศาสนาคริสต์นี้ในขั้นแรกก็เป็นไปอย่างไม่รุนแรงและมุ่งกระทำแก่พวกรุกุนเดียนที่เป็นชาวญี่ปุ่นมากกว่าจะกระทำแก่พวกรุกุญี่ปุ่น แต่ครั้นเมื่อพวกรุกุนนารีผู้เผยแพร่ศาสนาคริสต์ไม่ยอมหยุดงานเผยแพร่ของตน คนพวกรุกุนก็ได้รับการปฏิบัติต่ออย่างรุนแรง และหลายคนถูกประหารชีวิต ในที่สุด ในปี ค.ศ.1637 เมื่อการจลาจลของพวกรุกุนเริ่มขึ้นที่เมืองเสียวภาษีที่ถูกเรียกเก็บอย่างมากมายเหลือเกินได้ขยายตัวกลายเป็นการจลาจลของพวกรุกุนเดียน¹³ กำลังทหารของรุกุนก็เข้าทำส่องครามอย่างจริงจัง โดยโฉมที่มั่นของพวกรุกุนเดียนในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของญี่ปุ่น และถึงแม้จะได้รับการต่อต้านอย่างกล้าหาญทหารของรุกุนก็ได้ทำการกวาดล้างพวกรุกุนที่ถือศาสนาคริสต์และกำจัดศาสนานั้นจนหมดจะสูญสิ้นไปจากญี่ปุ่นเลยที่เดียว

การขับไล่พวกรุกุญี่ปุ่นออกไปและการดำเนินนโยบายแยกตัวของออกชาติอื่นๆ

เมื่อการทาร้ายล้างอย่างนองของเลือดเรื้อรังสิ้นลงแล้ว รุกุนก็ดำเนินนโยบายกีดกันพวกรุกุญี่ปุ่นทั้งปวงไม่ให้เข้าไปตั้งถิ่นฐานในญี่ปุ่น การที่ทำตามนโยบายนั้นได้

13. มีชื่อเรียกในประวัติศาสตร์ว่า การกบฏชิมาบาระ (the "Shimabara Revolt") ค.ศ.1637 เกิดขึ้นทางเกาะคิวชู

สำเร็จแสดงว่ารัฐบาลของพวกรชกุนมีกำลังเข้มแข็งยิ่ง เนื่องจากยังไม่อยากจะเลิกทำการค้ากับพวกรตะวันตกเดียว แต่พวกรชกุนได้มีข้อยกเว้นเล็กน้อยให้แก่ชาวออลันดา ซึ่งญี่ปุ่นรู้สึกว่าเป็นพวกรที่มีอันตรายหากการเมืองน้อยที่สุด พวกรออลันดาได้รับอนุญาตให้เข้ามาอยู่ในศิรินค้าได้บีบะหนึ่งสำราญที่เมืองท่านาชาติ ซึ่งอยู่สุดแดนทางตะวันตกของญี่ปุ่น แต่ก็ต้องอยู่ในความควบคุมอย่างเข้มงวดที่เดียว การปฏิบัติในด้านนี้ของเชกุนในสมัย คุ่ม雅 ยิ่งเข้มงวดขึ้นโดยมีการห้ามพลเมืองชาวญี่ปุ่นของตนออกไปต่างประเทศ ถ้าผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกตัดศีริทั่งๆ หมดทุกอย่างและสั่งห้ามไม่ให้สร้างเรือที่มีขนาดใหญ่พอที่จะให้แล่นออกไปนอกน่านน้ำชาชีฟูเกะญี่ปุ่นได้ ถึงแม้ว่าการติดต่อกับจีนยังคงมีอยู่ต่อไปก็ตาม พวกรชกุนก็พยายามดำเนินนโยบายแยกประเทศของตนออกจากชาติอื่นๆ จนแทบจะอยู่โดดเดียวตามลำพัง เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เลยกล่าวเป็นเรื่องที่ควรกันข้ามกับแนวทางที่ญี่ปุ่นเคยดำเนินอย่างได้ผลตีมาแล้วในระยะเวลาหลายศตวรรษก่อนหน้านี้

ภายนอกญี่ปุ่นเรื่อง เสถีรากภาพ และการยกย่องนักรุน

ระบบการปกครองสมัยโทกุกว่าทำให้ญี่ปุ่นประสบสันติสุขและความเป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นระยะเวลานาน ภายใต้ระบบการปกครองนั้นอุดมคติที่จะให้มีสังคมที่ทุกคนอยู่ร่วมกันได้อย่างราบรื่นดุจสมปรารถนา เมื่อตกลมาถึงต้นคริสตศตวรรษที่สิบแปดจำนวนประชากรทั้งหมดมีประมาณ 30 ล้านคน ต่อจากนั้นก็เพิ่มจำนวนขึ้นอีกเพียงเล็กน้อยเป็นเวลาอีกหนึ่งศตวรรษหรือสอง กล่าวโดยส่วนรวมแล้วประเทศญี่ปุ่นมีความเจริญรุ่งเรือง ถึงแม้ว่าจะเสียการค้าaway กับต่างประเทศ การอุดสาหกรรมและการค้าภายในประเทศก็ขยายตัวอย่างไปอยู่เรื่อยๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ การที่จำนวนประชากรเกิ่อบจะคงที่นั้นมีได้หมายความว่าความเจริญรุ่งเรืองจะหยุดไปด้วย อายุไวร์กีดี การที่สถาบันต่างๆ ภายใต้การปกครองของเชกุนโทกุกว่าไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงใดๆ เลย เมื่อนานๆ เข้าก็เปิดทางให้ความเสื่อมเข้ามามากมายแห่งเชกุนได้ ได้มีการมุ่งเน้นให้เห็นความแตกต่างกันอย่างชัดแจ้งในชั้นทางสังคมของบุคคลและหน้าที่บุคคลชั้นนั้นๆ ทึ่งปฏิบัติ ในทางทฤษฎีแล้วโครงสร้างทางสังคมได้จัดตามการแบ่งชั้นทางสังคมของจังหวัด จังหวัดและตัวบุคคลเรียงตัวตามความสำคัญลดลงกันไปดังนี้ (1) ชนนางผู้คงแก่เรียน¹⁴ (2)

14. scholar-official : คือบุคคลผู้ศึกษาแล้วเรียนแล้วสอบได้รับการคัดเลือกให้เข้าเป็นชนนาง

ชาวนา (3) ช่าง (4) พ่อค้า และ (5) ทหาร ใจ และขอทาน อายุ่งไรก็ดี ในปัจุบันนี้ สังคมในระบบศักดิ์สวามีภักดีทำให้การจัดแบ่งชั้นทางสังคมไม่อาจเป็นไปตามการจัด ในอุดมคติ พวกรักรับ ซึ่งอยู่ในฐานะผู้นำมานา เป็นเวลาหลายศตวรรษแล้ว ก็ได้รับการ เลื่อนอันดับจากต่ำสุดขึ้นไปอยู่อันดับสูงสุด เมื่อได้รับการทำหน้าที่ที่ต้องแสดงให้อูฐในฐานะอันมี เกียรติเช่นนั้นแล้ว พวกรักรับก็ต้องยอมรับหน้าที่ที่ต้องแสดงให้เห็นว่ามีคุณสมบัติ ของนักศึกษาเป็นการตอบแทนด้วย และพวกรักรับก็ทำได้ดีมาก พวกรักรับเมียและสามี ไม่เป็นพวกรัตนพลาสันดาลหมายที่ไม่ควรพกภูมายัดที่เคยเป็นอยู่ในสมัยที่มีระบบ ศักดินาสัวมีภักดีตอนแรก ๆ อีกต่อไป แต่กลับเป็นชนชั้นสูงที่ได้รับการอบรมขัตเกลา แล้วเป็นอย่างดี มีความภูมิใจในระเบียบวินัยอันเข้มงวดที่พวกรัตนได้รับการอบรมเลี้ยงดู มา ทั้งยังภูมิใจในการเป็นผู้รับรู้ในวรรณคดีและศิลปะต่าง ๆ อีกด้วย¹⁵ แต่ในชั้นแรก การที่จะให้ได้มีความเป็นเยี่ยมได้ก็ต้องมีการบีบบังคับกัน และฐานะของพวกรัตนนี้ถือ ว่าเป็นสิทธิที่สืบทอดในตรากูล ถึงคราวที่เกิดในตรากูลท่าจะมีความสามารถเหนือกว่า ก็ไม่มีทางที่จะเป็นได้

นโยบายเกี่ยวกับการบริหารและกฎหมาย

หลักบริหารและประมวลกฎหมายของไทยกว่าว่าหนึ่งนิ้วแม้จะมีอิทธิพลจำกวิธี ธรรมของเชื้อเป็นแนวคิดตาม แต่ความจริงแล้วก็เป็นไปในแบบปรานบปราน ไม่มีความ ยุติธรรมและมุ่งหมายจะให้ชนแต่ละพวกรคงอยู่ในฐานะที่กำหนดให้ไว้ของตนตลอดไป ไทย ที่ผู้ฝ่าฝืนจะได้รับพิจารณาตามชั้นทางสังคมของผู้ฝ่าฝืนนั้น ๆ และไทยร้ายแรงที่สุดและ หนักที่สุดก็คือ ไทยที่ลงแก่พวกรกรรมกรผู้ต่ำต้อย อนึ่งเพื่อจะเน้นให้เห็นความแตกต่าง ระหว่างชั้นทางสังคมให้ยิ่งขึ้นไปอีก รฐานาลงของใช้กุนได้ออกกฎหมายควบคุมการใช้จ่าย โดยกำหนดลักษณะอาหารและเครื่องแต่งกายขึ้นไว้ทั้ง ๆ ที่ปรากฏว่ากฎหมายนี้ไม่อาจจะ บังคับให้เป็นผลได้ เหตุการณ์อันนาคราสลดที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1651 แสดงให้เห็น ความโหดร้ายของระบบของการปกครองที่เกิดทุนสิทธิพิเศษไว้เหนือการเรียกร้องของความ

15. โดยปกติเป็นธรรมชาติของมนุษย์จะอยู่ดังนั้น ๆ มิได้ บรรดาไดเมียและสามีร่วกเป็นเรือนเดียกัน เมื่อบ้านเมืองมี สันติสุข ไดเมียและสามีไว้ร่วมจากกัน เมื่อมีเวลาเหลือก็เกิดการอ่านการเขียนและร้องฟังเรื่องราวกัน ๆ มากศึกษาเล่าเรียนกันอย่างแพร่หลายกันไป

เมตตากรุณาธรรมด้าๆ โดยเรื่องมือญี่ว่าชาวนาผู้ยากจนคนหนึ่งได้ยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ถึง โทกุนกล่าวว่าเป็นยังไงการทารุณที่ตัวเขากลับไม่เป็น ฯ ชาวนาได้รับจากขุนนางเจ้าของที่ดิน โทกุนลงโทษได้มีความผิด แต่ก็ได้ประหารลูกฯ ของชาวนาอีกด้วย และแล้วก็ให้เอาตัวชาวนาและภารยาตรึงกับไม้กางเขนสำหรับความผิดที่กล้าวิจารณ์เจ้านายของตน ผลของนโยบายข้างต้นคือชั้นต่างๆ ทางสังคม

การแบ่งชั้นทางสังคมที่ไม่เป็นไปตามธรรมชาติของญี่ปุ่นสมัยโทกุนว่าปราฏู ว่าทำให้เกิดความไม่พอใจขึ้นในสังคม ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถป้องกันการเปลี่ยนแปลงทางสังคมมิให้เกิดมีขึ้นได้ก็ตาม อนึ่งแม้ว่าจะยอมรับว่าพวกราษฎรเป็นชนชั้นมีเกียรติที่ เป็นการยอมรับอย่างมีชั้นความจริงใจ พวกราษฎรซึ่งเป็นที่แหน่อนอนว่าเป็นประชาน ผู้เดียวของประเทศ ก็เป็นพวกรากที่ถูกใช้เพื่อไฟหะประโภช้อย่างชัดแจ้งมากที่สุด ทั้ง นี้เราจะเห็นได้ว่าพวกราษฎรจำต้องคำจุนพวกราษฎรเจ้าของที่ดิน และเนื่องจากระบบ การเก็บภาษีเกือบจะเก็บได้จากผลประโยชน์ที่ได้จากการเกษตรเกือบทั้งสิ้น พวกราษฎร ก็ต้องรับภาระในการเสียภาษีให้รู้เป็นส่วนใหญ่อีกด้วย พวกราษฎรนั้นได้รับการปรับปรุง แก้ไขจากการให้เป็นชนชั้นนักงานที่ดีเด่น แต่ฐานะของคนพวกรากที่วิบัติผิดคนธรรมด้า มาจากขึ้นทุกที่ ในเมืองคนพวกรากนี้เป็นพวกรากขาดอาชีพผู้ใช้อาวุธ พวกรากมีโอกาส้อยที่ ที่จะได้ใช้อาวุธ เพราะโทกุนก็ดันไม่ให้พวกราษฎรเจ้าของที่ดินหงะเลาะวิวาทกัน และ สองครามกับต่างประเทศก็ไม่มี เมื่อเป็นเช่นนั้นโดยทั่วๆ ไปแล้วพวกราษฎรากลายเป็น พวกรากฝักสังคมที่น่าหนีออกไป ถึงแม้ว่าโดยเฉลี่ยบุคคลแล้ว มีหลายคนที่จะได้แสดง ทั้งความสามารถและพลังให้ปราฏู ส่วนทางฝ่ายพวกราษฎรคือซึ่งได้รับการจัดให้เป็นพวกราษฎร ในอันดับต่ำของสังคม ได้สะสมเงินทองอยู่เรื่อยๆ แล้วเข้ามามีอิทธิพลเหนือการ เศรษฐกิจของชาติทั้งหมดมากยิ่งขึ้นทุกที่ และก็เป็นธรรมด้าอยู่เองที่จะทำให้สังคมใน เมืองต่างๆ ที่มีเสียงอึกทึกເຂວະ ມີລັກນະພະເປັນສັງຄມຂອງชนชั้นກлаг

ได้เมียและชายไว

ในสมัยโทกุนว่านั้น เนื่องจากแทบจะไม่มีการคิดต่อ กับประเทศอื่นๆ เลย วัฒนธรรมของญี่ปุ่นจึงมีลักษณะเป็นของชาติญี่ปุ่นเองโดยเฉลี่ย ถึงแม้ว่าจะมีการควบคุม ทางสังคมอย่างเข้มงวดก็ตามชนชั้นสูงๆ ก็ยังมีเสรีภาพในการกระทำและการแสดงความ

คิดเห็นได้บ้างกับชนในชั้นเดียวกัน แม้แต่ในเรื่องการปกครองและระบบการปกครอง ก็มิได้เป็นการบริหารจากศูนย์กลางจนถึงขนาดเป็นการรวมรวมสำนักงานเข้าไว้ในบุคคล หนึ่งหรือพวกหนึ่ง เมื่อได้หัวข้อป้องกันการกบฏไว้เสียเป็นอย่างดีแล้ว โซกุนก็ยอมให้ ไดเมียนมีอิสระในการปกครองตนเองในอาณาเขตที่ตนครอบครองนั้น ๆ และยอมให้ สามารถของพวกพ่อค้าขายนั้นของเมืองและของพวกผู้ประกอบหัตถกรรม ซึ่งค่าย ๆ เข้า มาแทนสมาคมอาชีพ¹⁶ ที่มีอยู่เดิมและมีข้อจำกัดเข้มงวดมากกว่า ให้มีอิสระในการ ปกครองกันเองด้วย พวกชุมชนริมแม่น้ำจึงในด้านความสามารถในการรับแทนจะไม่มีประโยชน์ อะไรในyan สันติ์มักถูกพวกไคเมียวใช้ทำงานบริหาร ชุมชนริมแม่น้ำจะรับอาจานบริหารที่ดิน ของไคเมียวมาจัดทำเสียทั้งหมดจนไดเมียวลดความสำคัญลงเหลือดีกว่าเจ้าดินเด่นอย เท่านั้น

การเกิดมีความสนใจในปรัชญาของจีน

ลักษณะสำคัญประการหนึ่งของการดำเนินชีวิตในด้านการแสวงหาความรู้ ในสมัยก่อนล่าสืบมีคือ การเกิดมีความสนใจมากขึ้นในปรัชญาของจีน ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็น ผลเนื่องมาจากนักประชารย์จีนเป็นจำนวนมากหนึ่งภัยมาสู่ญี่ปุ่นเมื่อราชวงศ์หมิงถูกพวก แมนจูโค่นล้มลง สาเหตุสำคัญกว่าที่กล่าวมานี้คือนโยบายของโซกุนในการส่งเสริมการ ศึกษาวรรณคดีเกี่ยวกับลัทธิของจีนของจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่คนชั้นสูง เพราะ พวกโซกุนเชื่อว่าการศึกษาเช่นนี้จะช่วยปลูกฝังนิสัยในการประพฤติดนอยู่ในระเบียบ วินัยให้แก่ผู้อยู่ในปกครองของตน จริงอยู่ วรรณคดีดังกล่าวมันได้เป็นที่ยกย่องกันในญี่ปุ่น มาเป็นเวลานานแล้วแต่ในตอนนี้ได้สนใจศึกษาภันอย่างจริงจังด้วยความประสงค์ที่จะ ให้มีนักประชารย์ชาวพื้นเมืองจีน ซึ่งจะสามารถตอบรับหลักจริยธรรม (โดยเฉพาะเรื่อง ความเชื่อฟัง) แก่พลเมืองทุกชั้นโดยการปฏิบัติดนเป็นด้วยย่างและในฐานะที่มีตำแหน่ง เป็นเจ้าหน้าที่ปกครอง การเพื่องพูดของปรัชญาของจีโนในบรรดาผู้มีความรู้มีผลทำให้ อิทธิพลของพุทธศาสนาลดลง ถึงแม้ว่าเมื่อโซกุนทำการรณรงค์เพื่อกำจัดศาสนาคริสต์ ให้หมดไปจากญี่ปุ่นนั้นได้ถือเป็นข้อสำคัญข้อหนึ่งว่าจะส่งเสริมการนับถือพุทธศาสนา มากตาม

16. guild

การดำเนินชีวิตและชนบทธรรมเนียมในเมืองไทย

การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุดได้แก่การเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวเนื่องกับความเจริญเติบโตของเมืองใหญ่ ๆ อย่างเช่นเมืองเอโอดี โอชาภ้า และเกียวโตเป็นต้น ตามเมืองต่าง ๆ เหล่านี้พากเครชซึ่งได้สร้างบรรยายกาศแห่งความสุขสำราญและความรื่นเริงสนุกสนานขึ้นซึ่งดูแล้วเป็นภาพที่ตรงกันข้ามกับการรักษาภารยาทสงส戒ยิมไม่ฟุ่มเฟือยของพากชนวนางผู้ครอบครองที่เดินในย่านการค้าและอุตสาหกรรมที่มีคนอยู่หนาแน่นเหล่านี้ ศิลปะกับวรรณคดี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการบันเทิง เป็นไปในแนววัฒนธรรมของชนชั้นกลางอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งบางทีก็หรูหรานุ่มนวล อันที่จริงนั้น ความร่าเริงและความเป็นธรรมชาติโดยไม่แกล้งทำก็เป็นภาพที่ชวนดูอยู่เหมือนกับบุคลคลสำคัญตามแหล่งสำราญในเมืองนั้นก็ได้แก่หญิงเกวิชา ผู้ซึ่งมีคุณสมบัติของนางงามสมัยปัจจุบันรวมกับความสามารถพิเศษของผู้ให้ความบันเทิงแก่แขกในในที่คลับ หญิงประเทกโน่ได้รับการฝึกฝนในศิลปะแห่งการสนทนหาตลอดจนการร้องเพลงและการเต้นรำ จึงเป็นเพื่อนคุยกับสุนกสนานถูกคุย ซึ่งพากผู้ชายมักจะหาไม่ได้ที่บ้านของคนเอง เพราะได้ปลูกฝังนิสัยให้ภรรยาและบุตรสาวเป็นคนอ่อนน้อมและไม่แสดงตัว อันนี้ภายใต้ความเมืองกี扬มีโซเก็นอยู่ด้วยดีนั้นด้วยแม้ว่าเจ้าหน้าที่จะพยายามปราบปรามก็ตาม ถึงการเป็นโซเก็นจะมีความสกปรกแต่ก็ได้รับการบูรณะแต่พรางตาด้วยความอุปถัมภ์ของผู้มีทรัพย์ และหญิงโซเก็นบางคนมีฐานะดีมากในสังคมที่ทำอะไรได้สบายตามอารมณ์แต่ก็หรูและสมัยใหม่จัด และไม่คำนึงถึงประเพณีนิยมแต่ครั้งตั้งเดิม ไม่เพียงแต่พากพ่อค้าและนักธุรกิจเท่านั้นแม้แต่พากชาวญี่ปุ่นและได้มีวิถีชีวิตความสนุกสนานรื่นเริงสารพัดอย่างของชีวิตในเมืองเหมือนกัน และตอบมาเปลี่ยนชีวิตที่จำเจน่าเบื่อมาหากความสำราญในโลกแห่งความบันเทิง และปล่อยตัวให้ตามสบายนี้เป็นครั้งเป็นคราว

วัฒนธรรมของชนชั้นกลางและชนชั้นต่ำ

สังคมเหลวไหลในเมืองต่าง ๆ สมัยโบราณว่าหาได้เสื่อมธรรมไปเสียทั้งหมด
ก็เดียวไม่ คนที่มีความสามารถพิเศษในการสร้างสรรค์ชั้นยอดในญี่ปุ่นบางคนได้สนอง
ความต้องการของคนชั้นกลางอย่างเดียวกันกับที่คนประเภทนี้ได้ทำในอิตาลีสมัยการฟื้นฟู
อักษรศาสตร์และศิลปวิทยา นานี่ยังที่ใช้สำนวนโวหารเผื่อร้อนแหลมคมถล้อเลียนบุคคล

ต่าง ๆ ในสมัยนั้นและชุบชิบถึงคนนั้นคนนี้อย่างเผื่อรอง การพูดเสียงดี และเรื่องอื้อฉาว ทั้งหมดนี้ เป็นที่นิยมของคนทั่วไป ก่อนหน้านั้นศิลปะมุ่งให้ประโยชน์แก่ชนชั้นสูงและ คลาสนาเป็นสำคัญ นอกจากเครื่องใช้ในบ้านตามปกติที่ซ่างทำออกแบบกันอย่างสวยงาม มาก มาในตอนนี้ศิลปะสำหรับประชาชนทั่วไปก็เกิดมีขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นสังคมตาม ที่เป็นจริงและยังสอดคล้องกับความนิยมและภาพลักษณ์ให้มีชีวิตจิตใจขึ้นอีกด้วย ที่ใช้กันมากคือ ภาพพิมพ์สีพิมพ์ด้วยแม่พิมพ์ที่แกะด้วยไม้ ซึ่งผลิตได้ในราคากูญูกพอที่ประชาชนทั่วไป จะหาซื้อไปใช้ได้ และซึ่งตั้งแต่นั้นมาที่เป็นแบบของศิลปะแบบหนึ่งที่ใช้กันอย่างแพร่ หลาย อีกอย่างหนึ่งที่แสดงถึงอิทธิพลที่รัตนิยมของคนในเมืองมีต่อเรื่องความงามคือ วิรภัณการของละครภาษาญี่ปุ่น¹⁷ ตรงกันข้ามกับโน¹⁸ ซึ่งเป็นละครฟ้อนรำที่มีการทำร้ายอย่างเลือด และซึ่งซัง “ไม่มีข้อมั่น” ละครโนได้รับการปรับปรุงไว้เป็นอย่างเยี่ยมเมื่อสองสามศตวรรษ ก่อนหน้านี้ด้วยความอุปถัมภ์ของคนชั้นสูง ส่วนภาษาญี่ให้ความบันเทิงในแบบซึ่งเป็นที่ นิยมของชนชั้นกลางและคนชั้นต่ำภายในเมือง แม้ว่าจะได้อารมณ์ท่ารำดังเดิมมาบ้าง ละครภาษาญี่ก็ได้แบบโดยตรงมาจากละครหุ่นเป็นส่วนใหญ่ และผิดกับโนตรงที่ละคร แบบใหม่นี้มีความครึกครื้นสนุกสนานเกินจะตลอดเวลาที่เดียว ตามที่คิดประดิษฐ์ขึ้น ในคริสตศตวรรษที่สิบเจ็ดและสิบแปดนั้นละครภาษาญี่มีลักษณะเหมือนสภาพความเป็นจริง มาก มีโครงเรื่องที่น่าตื่นเต้น มีบทบาทรื่นเริง มีชีวิตจิตใจและมีการจัดฉากในแบบที่มี ผลประกายกับการแสดงเป็นอย่างดี ผู้เชี่ยวชาญการละครบางท่านมีความเห็นว่าละครแบบนี้ ควรจดอุปูร์ในจำพวกละครที่ดีที่สุดที่เคยมีมาไม่ว่าอารยธรรมใด

การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ

มีแรงกดดันหลายอย่างในญี่ปุ่นที่มีแนวว่าจะทำให้รากฐานของสถาบันต่าง ๆ ในสมัยโบราณว่าต้องสั่นคลอนแม้ว่าภายนอกจะปราภ្យว่าสงบไม่มีอะไรยุ่งยาก ในบรรดา แรงกดดันเหล่านี้ แรงกดดันที่มีอำนาจมากที่สุดได้แก่แรงกดดันทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยน แปลงแต่เพียงบางส่วนในการเศรษฐกิจของญี่ปุ่นจากที่อาชีวกรรมเกษตรเป็นหลักมาเป็น ที่อาชีวกรรมค้าเป็นหลัก ซึ่งทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการหัตถกรรมการค้า และการขนส่งมี

17. the Kabuki drama

18. the No

ความสำคัญมากยิ่งที่นั่น ทำให้สังคมค้ามิตรพัฒนาไป และในเวลาเดียวกัน ก็ทำให้ชาวนาชาวไร่ต้องแบกภาระในการเสียภาษีหนักยิ่งขึ้น ในทรัพศน์ของพวกราชการของไทยกุ่งข่าวนั้น สิ่งที่นำตกลงกล่าวคือพวกราชชั้นขุนนางที่มีที่ดินครอบครอง เริ่มจะได้รับความทุกข์ยากกันแล้ว ซึ่งแม้ว่าจะมีการใช้เงินตรากันมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ แล้วก็ตาม รายได้ของพวกราชเมียวและราษฎรเรหลานนี้ยังคงคิดกันเป็นข้าว (ซึ่งเป็นอาหารหลัก) จำนวนเท่านั้นเท่านั้นที่จะรับงánh พวกร้อยค้าที่จัดอาหารส่งให้เมืองใหญ่ ๆ เช่น โถโถและโอบชาภากุ่งตลาดข้าวส่วนใหญ่ ตั้งนั้นจึงสามารถคาดคะเนลงของข้าวล่วงหน้าได้ หรือแม้จะทำให้ราคากันลงเพื่อประโยชน์แก่ตนเองก็ได้ เป็นธรรมดาวอยู่่องที่พวกราชเมียว และชาวบ้านจะเสียเปรียบในระยะเวลาที่ข้าวไม่คงที่ ทั้งนี้เพราะรายได้ของคนสองพวกนี้ ได้จากค่าเช่าที่ดิน และเพรษของจ้าวเป็นต่าง ๆ ที่จะต้องใช้นั้นจะต้องไปซื้อหางานในเมือง มากยิ่งขึ้นทุกที ราคาก้าวมีภาระตัวเองไว้ราคาก็ขึ้นตามปรกติมาก แม้เมื่อข้าวราคาก็ กำไร์ก็ไปตกอยู่แก่พ่อค้าคนกลางมากที่สุด พวกราชชั้นขุนนางครอบครองที่ดินมีรายได้ที่แท้จริง ลดลงไม่มีพอค้าและพวกราชหน้าที่เป็นชนชั้นที่อยู่ร่วงขึ้น ๆ

ความทุกข์ของคนเข้าต่าง ๆ

การกำหนดเบ่งชั้นของบุคคลเริ่มพังทลายลงอย่างไม่อ้างจะหลีกเลี่ยงได้ดัง ที่ได้เป็นมาในยุโรปตะวันตกเมื่อตကุยในสภาพทำงานเดียวกันนี้ในสมัยการปฏิรูปติทาง การค้า พ่อพันธุ์ชาวญี่ปุ่นที่ร่วมชีวิตอยคและดำเนินงานชามญี่ปุ่น พวกราชชั้นขุนนางรับเอาลูก ของตนเข้าห้องนอนเป็นบุตรบุญธรรมหรือแต่งงานกับชนชั้นนี้เพื่อจะกู้ฐานะการเงินของตน พวกราชชั้นขุนนาง ซึ่งรู้สึกว่าตนจะต้องรักษาเกียรติโดยการให้คงมีความเป็นอยู่ตามแบบที่เคย เป็นมา (หรือยังน้อยกว่าสุดก็เพื่อแสดงให้โลก ๆ เห็น) ต่างก็ยิ่งเงินพ่อค้ามาใช้จ่ายอย่าง ไม่เหลือติด ในตอนต้นปี ค.ศ. 1700 หนี้สินของชนชั้นได้มียานั้นก่อสร้างว่ามีอยู่เป็นจำนวน มากกว่าเงินที่มีอยู่ทั้งหมดในญี่ปุ่นถึงร้อยเท่า ชาวญี่ปุ่นที่คุยกันต้องจำนำเครื่อง皿และ แผ่นตدارที่เป็นเครื่องหมายแสดงตน ในขณะที่คนในเมืองเป็นจำนวนมากเปลี่ยนแปลง ชั้นของตนไปเป็นชั้นเรือนต่ำ พวกราชชั้นเรือนต่ำ ขาดช้าญี่ปุ่นชาวไร่ชาวนากลับติ่งยืนของพวกราชและ พวกราชเข้ามาตั้งหลักแห่งกองญี่ปุ่นเมือง ผู้ได้มาใช้คือที่มีสมกalemกึ่ลเข้ากันกับชนชั้นกลาง ไปได้ สมบุกคือที่รักษาราชานี้ก้าวหนัดลงไปอย่างตัวว่าไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลง ชั้นในสังคมของบุคคลย่อมเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เสียแล้ว

ความบุ่งบากและความผันผวนทางเศรษฐกิจ

มีหลักฐานมากมายที่แสดงว่าความไม่สงบทางสังคมมีมากขึ้นในตอนปลายสมัยไทย古ว่า เมื่อพากบุนนาดั้องเป็นหนีเป็นสินกันอย่างท่วมท้นมากเข้ม พากบุนนาดั้ง ไปรือภัยเชื้ออาบคนในเขตปกครองของตนจนสุดจะทนที่เดียว โดยชั่งเหตุผลเข้าข้างตนว่าพากชาวยิ่งชวนาเป็นแต่เพียงเมล็ดพืชจะเป็นจะคืนอย่างไรก็ได้ หรือเป็นแต่เพียงวัគวยจะเขียนจะต่ออย่างไรก็ได้ ในคริสตศวรรษที่สิบแปดและที่สิบเก้าชาวยิ่งชวนาก่อการจลาจลขึ้นบ่อย ๆ แม้ว่าจะถูกปราบปราามลงได้อย่างทารุณเตี้ยมโหดยิ่งทุกรังกีตาม การทำแท้งและการซ่าบการมีเป็นประจําในท้องที่ชนบทบางแห่งของญี่ปุ่น มีเช่นในหมู่พากชาวยิ่งชวนาเท่านั้น ในหมู่ชนชั้นชานูไรที่ตกยากก็ยังกระทำการด้วยอย่างไรก็ได้ สภาพที่น่าวิตกเช่นนี้มีให้หมายความว่าการเศรษฐกิจโดยทั่ว ๆ ไปจะชบดี แม้แต่การเกษตรของญี่ปุ่นก็มีความเจริญก้าวหน้าก่อให้เศรษฐกิจก่อน ๆ เป็นอันมาก ที่ดินที่ใช้ในการเพาะปลูกเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าตัว มีการนำพืชชนิดใหม่ ๆ เข้ามาปลูก มีการใช้ปุ๋ยและเครื่องมือที่ดีกว่าเดิม และมีการขยายการชลประทานด้วยวิธีที่พากชาวยิ่งชวนาในตัวบลต่าง ๆ รวมมือร่วมแรงกัน ในด้านการจัดการเกษตร แนวโน้มโดยทั่ว ๆ ไปเปลี่ยนจากวิธีจัดรวมกันเป็นแบ่งใหญ่ ๆ ของสกุลมานเป็นแบ่งเล็ก ๆ ซึ่งสามารถจะทำได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพสูงกว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เป็นผลให้ความแตกต่างระหว่างชาวนาที่มีเมืองและชาวนาที่ยากจนมีมากขึ้น และผู้ที่เช่านาผู้อื่นทำมีจำนวนมากขึ้นผิดกันกับผู้ที่มีนาเป็นของตนเอง ในเวลาเดียวกันการเก็บมีชันรับจ้างทำงานที่เที่ยวทางน้ำใบในที่ต่าง ๆ ขึ้นได้ช่วยส่งเสริมให้เกิดอุตสาหกรรมในหมู่บ้านต่าง ๆ เป็นต้นว่ามีการท่าสินค้าจากใหม่ จำกฝ่าย จำกยาสูบ และจำกอ้อช แล้วยังมีแรงงานเหลืออีก ซึ่งในที่สุดก็ช่วยให้อุตสาหกรรมของญี่ปุ่นขยายได้อย่างรวดเร็วในระยะต่อจากสมัยไทย古ว่า การแสดงความไม่พอใจของชาวยิ่งชวนา การก่อความวุ่นวาย และการจลาจลในท้องที่นี้มีได้เป็นเครื่องแสดงถึงความขัดแย้งและความไม่สงบทางสังคมที่กำหนดขึ้นโดยปราศจากเหตุผลและพันธมิตรแล้ว น่าสังเกตว่าสภาพการณ์ต่าง ๆ ในเขตของ “เจ้าครองนครชั้นนอก”¹⁹ ที่อยู่ทางภาคตะวันตกและภาคใต้ของญี่ปุ่น ดีกว่าในเขตที่อยู่ในปกครองของ

19. the “outer lords”

ทุกๆ ว่า โดยตรง ทั้งยังตีกันว่า เขตที่อยู่กับบ่อน้ำลายทางศีลธรรมจากอิทธิพลของเมืองอีก ด้วย ในเขตของเจ้าครองแครชั่นนอกเหล่านี้ มีหลายเขตที่พากษาราชการชาวนาไว้ร่วยพอสมควร พากษามาไว้เป็นคนตัวและขันขันแข็ง แล้วมีความจริงกักตัวต่อไป เมื่อขอถ่ายผ่านน้ำ พากได้มีราชันนอกที่มีกำลังเข้มแข็งเหล่านี้บ่อมจะเป็นคู่แข่งของราชบุลังกุล ทุกๆ ว่า เป็นธรรมชาตุ นานะอันล่อแหลมของตัวแทนของโซกุนและการให้สัจจะฉบับนี้มีผู้บุนเบิกตัวออกจากชาติอื่นๆ

ความรุนแรงที่เกิดขึ้นเนื่องจากเหตุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจใน การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ได้ช่วยเสริมให้มีกำลังแรงยิ่งขึ้นไปอีกในตอนปลายสมัย ทุกๆ ว่า เมื่อมีความรู้สึกในชาติเกิดขึ้นคนที่เกิดมีความสนใจในอัตลักษณ์ปัจจุบันขึ้น ใหม่ ลักษณะใด ซึ่งเป็นลักษณะที่นับถือกันมาแต่โบราณและมีพระเจ้าจกรพรรดิเป็นประธาน ภูกุพุทธศาสนาดังนี้เป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตี การนับถือลักษณะใดก็ต้องๆ ฯ เพราะ หลักข้อเป็นล้ำดับ และลักษณะใดมีภัยต่างๆ หลักนี้ภัยที่เกิดขึ้นใหม่มีผู้เลื่อมใสกันมาก การศึกษาบันทึกเหตุการณ์ในสมัยโบราณ (เชิงประวัติศาสตร์และเชิงเทพนิยาย) ส่งเสริมให้คนหวานไปคิดถึงต้นกำเนิดของรัฐบาลพระเจ้าจกรพรรดิ และแล้วก็ไปสนใจ กับข้อเท็จจริงที่ว่า ตัวแทนของโซกุนนั้นเป็นตัวแทนที่ตั้งกันขึ้นที่หลังหรือที่จริงก็คือการซึ่ง อำนาจ มิได้เป็นส่วนหนึ่งที่มีมาแต่เดิมของโครงสร้างทางการปกครองสมัยโบราณ ใน เวลาเดียวกัน การได้รับผลกระทบจากการปกครองของจีนในสมัยที่นิยมศึกษาลักษณะของเชื้อ ซึ่งพากโซกุนเองเป็นผู้ส่งเสริม ก็ทำให้พากมีความรู้ชาติญี่ปุ่นเกิดความสงสัยในคุณค่า ของระบบการปกครองแบบสองสถาบันควบคู่กันหรือของสถาบันศักดินาสรา มีภัยคือ นอกจากนั้นหนังสือและความติดความหันของชาวตะวันตกได้แพร่ซึ่งเข้ามาสู่ชาวญี่ปุ่น โดยผ่านทางเมืองท่านนางชาติ ซึ่งเป็นเมืองที่พากษอลั่นด้าได้รับอนุญาตให้ทำการค้าได้ อย่างจำกัด แม้เมื่อก่อนหน้าที่ญี่ปุ่นจะ “เปิด” ประเทศในคริสตศวรรษที่สิบเก้าหนึ่น ญี่ปุ่นก็ได้มีความสนใจอย่างมากแล้วในปีนี้ หรือ นาฬิกาพก เครื่องแก้ว และอุปกรณ์ วิทยาศาสตร์ เมื่อเป็นดังนี้การแยกตัวออกจากโลกภายนอกของญี่ปุ่นก็เริ่มจะมีรอยร้าว แล้วในเวลาเดียวกันกับที่ความไม่พึงพอใจของผู้คนภายในประเทศถึงขีดสุด ครั้นมาถึง ตอนเริ่มนศวรรษที่สิบเก้ารุ่นของโซกุนก็ล่อแหลมไกลอันตรายจนไม่น่าจะผ่านวิกฤตการ ไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อโคตรดราภูลื่นๆ ที่มีกำลังเข้มแข็งได้ค่อยจับตาดูเครื่อง ส่องส่องความอ่อนแอบางฝ่ายทุกๆ ว่าอยู่อย่างไม่หวังตา